

Kasım Rüzgarları Yaprakları Dökerken

— redfer · 07 Aralık 2023

*

*

öyle bir bir düşen şu güz yaprakları var ya
baharın sonu ile başını bilir gibi
uzak bir yarıdan gelmiş gibi
bekleyip bekleyip ermiş gibi
yapraklar niçin süzülür düşerken
niçin üzülür bilemezsin

hep o sakin saatlerde yakamozlardır
hicaz makamında sarı yaprakları sallayan dalgalardır
açıklarda saklı bir fırtına ki
titretir denizdeki fenerleri
hasret sönmeyecek bir yangının dumanı gibi

tüter bir sonbahar yağmuru niyetine
nedendir bilemezsin

bir gariplik çöreklenir sineye
varmak ile yolda olmak arası bir şeydir belki
ağaçtan savrulup duran yaprağın düşüşü
varmak ile bulmak arasında döner durur ömrünce

kah bahara aldanır
kah kışı çağırır
kah yaşamak sancısı
oradan oraya nasıl savrulur bilemezsin

geceler boyu sokakları şarap kokan bir şehirde

yüreğin fırtınaya tutulmuş denizler gibi
kol kola en güzel aşk şarkılarını söylerken
karanlıkta bir yıldırım ışıktan daha hızlı
aydınlıktan daha güçlü değilmiş öğrenirsin
kıvılcımlı bir sancı gibi vururken göğse

bakarsın ya gözünün içine hani
bu nedir böyle der gibi
ateş gibi
adına sen ne dersin de

aşk mıdır sevdamıdır bilemezsin

bir papatyadan bin papatyaya ermek için
suların akışındaki kimsesizliği öğrenmek için
topraktan geldiğini hatırlatır insana
ağaçların ve kuşların fısıltısı
bir ağaca verdiği sırını
gün batımlarında
güneşi kovalayan gündöndü tarlasında
el ele geçersin altından gök kuşağının
gizli bir heyecan kuş olup gelir konar hıfzına
neleri yaşadığını bilemezsin

yaşamak
yolun sonu ile başını bilmekten çok ötedir aslında
yanı başından akar gider
bazen bir ırmağın suyu
bazen bir kuşun tüyü
bazen gündüzün geceye evrilmesi
bazen de ömrünün sonuna gelmiş bir ağacın
düşen son yaprağıdır bilemezsin

uzağı aramak dñşü yaldızlıdır
içinde ararken kaçırdıklarını
anladığında ömrün ışığı sönmüvermeye yüz tutar
bakmadığın yerdedir hayatın manası
hemen kıyıda
hemen bir köşede
dibindedir
nedense bilemezsin

uçuşup duran bir kelebek
yapraktan daldan mahrum bir çiçek
hep yakındır
elinin altında olma duygusu
yakını uzak kılar bazen
uzağı yakın bilemezsin

tıpkı yaprak gibi
ömrün ziyasının sönmeye yüz tuttuğunu fısıldar ağaçlar
kasım rüzgarlarıyla yapraklarını dökerken
alına yazılmıştır hazan rengi
sarıp solmak
yorgun düşmek
oysa daha gökyüzünün sonsuzluđuna kanat vuracaktın
bu koca hiçliğin cevabını bilemezsin

yerinden kalkıp pencereyi açmak istersin sabaha karşı
puslu gözlerle geçip karşısına onlarca kez
geçip-giden bulutları izlersin
artık nadas mevsiminin yaklaştığını

her bitişin ağır mahpusluk
derinden bir iç çekmek olduğunu bilemezsin

redfer